

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123169808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Nej.

Hun lagde sin Kind ned mod hans.

— Du maa ikke glemme din Mo'r.

— Nej, Mo'r, hvor kan du tro?

Moderen tog ikke sin Kind bort, men blev lidt hos ham.

Saa gav hun ham et langt Kys paa Panden og hviskede, i det hun langsomt rejste sig og strøg ham med Haanden gennem Haaret:

— Til Lykke — min egen Jørgen. Og sov nu.

Saa gik hun. Og Jørgen faldt i Søvn.

Da han vaagnede den næste Morgen, følte han sig træet og havde en Fornemmelse, som ventede der ham et tungt Arbejde. Han gned Øjnene, og i samme Nu fór det igennem ham, at Emma Poulsen kom Klokker ti. Han var ude af Sengen i en Fært. Alle tunge Fornemmelser var borte, og han fløjtede, mens han klædte sig paa.

En tynd Taage laa over Byen. Det var en stille Efteraarsmorgen.

Ude paa det brede, aabne Jærnbanelerræn løb de utallige Skinner, brune og vaade, ind under Taagen, og de høje Signalstænger stak op igennem den og havde den om sig, som var de visket ud paa Midten. Langt inde over Terrænet var en hvid Dampsky drevet sammen med Morgendisen, og et Lokomotiv peb der inde og kom langsomt baglængs ud og holdt lidt og kørte ind i Taagen igen. Vogne, kædet sammen i Tog, stod paa Skinnerne og saa i den vaade Luft ud som nymalede.

Jørgen gik ind i den store Ventesal. Han var kommet ti Minutter for tidlig. Der var koldt og klamt der inde, og der sad et Par Mennesker paa Bænkene langs Væggen. Han gik Salen igennem, over det snavsede Gulv, og stillede sig ved Døren ud til Perronen og stirrede paa Vognrækkerne, der holdt bag hinanden ude under Glastaget. Saa vendte han sig igen og satte sig hen paa en

Bænk og saa paa en Annonce fra Hotel Kongen af Danmark, der hang paa Væggen lige over for. Og rejste sig lidt efter igen og gik op og ned. Han havde ingen Ro.

Han drev ud af Ventesalen og bagom Bygningen. Der kendte han en Vej ind til Perronen. Ud paa Perronen maatte han. Der var han Toget, som skulde komme, nærmere, og saa var der ingen Mennesker. Der sad blot en gammel Konduktør henne paa en Pakkasse og pudsede Glassene i en Haandlygte.

Sporet nærmest Perronen laa frit og ventede. paa Toget; og bag Sporet holdt der en Række tomme Vogné; en Mand løb hen over Taget paa Vognene, sprang fra den ene til den anden, og trak Kupélamperne op og satte dem paa en stor Blikbakke. Ovre paa Afgangssiden kunde Jørgen høre Larm af Kupédøre og travl Løben frem og tilbage paa Stenfliser. Al Lyd blev rungende her under den store Glashvælving. Duerne flagrede rundt oppe mellem Tværbjelkerne.

Jørgen gik ned ad Perronen, ned hvor Hvælvingen aabner sig ud mod de mange Skinner. Nu laa Taggen ind over Byen, og han kunde se Terrænet over, kunde følge Skinnerne ned forbi Nordbanestationen, som stod lav og fladtrykt under sit svære Tag, ned til Gyldenløvesgade, hvor alle Skinner løb sammen og svingede til venstre og blev borte.

Han hørte Ledvogternes Horn, som skratgede og lød langt, og der kom et Lokomotiv med et Tog Godsvoгне. Det kom frem i Svinget men kørte ind paa et Sidespor og forsvandt bag Tog, som holdt. Rundt paa Skinnerne gled Vogne, trukket af Maskiner, trukket af Heste, eller glidende ganske alene. De krydsede hinanden og strøg hinanden forbi. Og der blev fløjtet og pebet og bræmset.

Kun Perronsporet laa tomt og ventede.

Jørgen stod og saa paa dette Virvar af Liv; og hans egen Uro dukkede sig i Virvaret, saa han følte den mindre.